

13. Patthelyzet

Valahol Equestriában

Rainbow Dashnek majdnem egy napig tartott, amíg megtalálta Cloudsdale-t. De bár ne fáradozott volna ezen ennyire.

Már az is iszonyatosan nehéz volt számára, hogy Zafir-fokot elhelyezze az általa ismert Equestria térképén. Miután felszállt, órákig csak körözött a felhők között, és próbálta kitalálni, hogy melyik szegletében lehet a világának. Végül nagy nehezen megállapította, hogy alighanem Canterlottól nyugatra, nem messze a tengerparttól, egy dupla hegycsúcs közé ékelődött be a Zafir-foknak ismert pegazus város. Nyugat felé repülve hamarosan elérte a tengert, és vetett egy gyors pillantást arra a tengerparti városra, amiről Hitch mesélt neki: Kanca-öbölre. Az ő emlékeiben nem sok rémlik erről a városról, alighanem egy kisebb halászfalu lehetett abban az Equestriában, amiben ő élt. Meglepve látta, hogy jelenleg méreteit tekintve vetekedett Ponyville-el. Hitch elmondása szerint ez elsősorban földpónik által lakott város volt, bár nyilván ez megváltozott, mióta a pónifajták kibékültek egymással. A rövid szemrevételezés után keletnek fordult, és tudta, hogy pár óra repülés után elérheti Canterlotot és Ponyville-t is.

Elég nagyot tévedett.

Ha valami, a topográfia mindig is Rainbow Dash erősségei közé tartozott, Equestria bármely pontját látta a felhők között, nagyjából pontosan megtudta határozni, hol van éppen. De mikor már éppen úgy érezte, hogy megtalálta, teljesen elbizonytalanodott. Biztos volt benne, hogy a roppant heglánc feletti átrepülés után egyenesen Canterlotba, majd egy rövid repülés után Ponyville-be érkezik, de egy idő után teljesen elvesztette a térérzékelését. Úgy érezte, mintha semmi se ott lenne, ahol tudni vélte a helyzetét, lehetetlen hegyek és völgyek váltották egymást, és legnagyobb döbbenetére bizonyos pontokon furcsa, taszító érzés kerítette hatalmába, mintha az elméje mindenképpen meg akarta volna akadályozni, hogy közelebb megnézzen egy tájegységet. Végül továbbrepült, és már majdnem beesteledett, mikor végre ismerős helyre érkezett: Appleloosa városába. Erről pedig pontosan tudta, hogy Ponyville-től délre fekszik pár óra repülési időre. Ez pedig azt jelentette, hogy korábban ott kellett átrepülnie, ahol Canterlotnak és Ponyville-nek is lennie kellett. A testileg és agyilag is lefáradt Rainbow Dash megkísérelt szállást találni magának Appleloosán, de egyrészt szerfelett barátságtalanul fogadták a helyi földpónik, másrészt meg rá kellett jönnie, hogy egy peták nélkül jött el Zafir-fokról (ráadásul Daniel se adta még meg azt a tíz dollárt...), így hiába próbált a helyiek jószándékára alapozni, csalódnia kellett.

Szerencsére eszébe jutott, hogy van a környéken egy barlang, amit korábban egy túrán használtak Scootalooval, és ami egy éjszakára mindenképp megfelelő pihenőhelynek számított. Hamarosan meg is találta a barlangot (bár évszázados gaz nőtte be, és a még mindig fájó sebhelye miatt nagyon óvatosan tudta csak megközelíteni), és mikor már

épp elhelyezkedett, hangos szárnyzuhogások közepette megérkezett Spike is, aki egész nap követte, még ha jelentős lemaradással is. Rövid beszélgetésük során a sárkány felvilágosította Rainbow Dasht, hogy Twilight annak idején kamuflázs varázslatot alkalmazott Ponyville-en és Canterlonton, valamint elmetaszító bűbájt is alkalmazott, így elkerülendő, hogy illetéktelenek jussanak be a kihalt városokba. Rainbow Dash utolsó erejével elmesélte, mi történt az emberi világban, majd szinte álomba ájulta magát.

Másnap, bár próbált Spike-kal beszélni, a sárkány elzárkózott attól, hogy a jövő történéseiről társalogjon, és próbálta lebeszélni Rainbow Dasht arról, hogy felkeresse Cloudsdale-t. A pegazus válaszul szó nélkül kirepült, és elindult észak felé. Igyekezett figyelmen kívül hagyni a terepviszonyokat, és céltudatosan repült előre, figyelve a felhőket. Tudta, hogy ha Ponyville el is van rejtve egy varázsolni képtelen póni szeme elől, Cloudsdale-t soha nem tudnák elrejtteni egy pegazus elől.

Bár megtették volna...

Rainbow Dash előbb érezte, mint látta meg a szülővárosát. Máshogy fűj arra szél, más a levegő íze, máshogy mozognak a légáramlatok. Talán eltelt pár száz év, de érzetre Cloudsdale nem változat. Csak éppen látványra...

Amikor először megpillantotta, Rainbow Dash néhány percig csak lebegett egy helyben, és próbálta visszanyelni feltörő kétségbeesését. Megtalálta Cloudsdale-t, az nem volt kérdés - az viszont igen, hogy ez valóban megegyezett-e a pegazusok felhővárosával. Ez a szürke, magába omlott, kaotikus felhőképződmény nem lehetett az a hely, ami valaha a világot jelentette számára. Mintha egy tehetségtelen festő a város parodisztikus változatát próbálta volna felskiccelni, de egy idő után megunt, mert kifogyott a színekből. Az épületek formátlanul, erejüket veszítve dőltek egyik-másik oldalra, a hatalmas oszlopok foghíjasan, hiányosan követték egymást, a roppant, széles lépcsők legtöbbször semmibe vezetett, a szivárványszín patakok csobogása helyett csak szánalmas csöpögések, csörgedezések voltak hallhatóak. Rainbow Dash elszorult szívvel landolt a valaha volt főtéren, ami a saját idejében a város szíve volt, tele vidám pegazusokkal. Most csak némaság volt, még a szél is csak lemondóan fűtyült a magukba omlott felhőképződmények nyílásai között. Egy lélek nem volt rajta kívül. És ami rosszabb, alighanem évtizedek óta nem lépett senki felhőre ezen a helyen. Cloudsdale egy szellemváros lett.

Dash összeszorult szívvel kezdte bejárni az általa ismert helyek lehangoló jövőbeli változatát. Néhány lakóház, a szivárvány gyár, a Wonderboltok gyakorló pályája... mind-mind csak valami elmosódott, árnyaszerű képzelmény volt, ami rosszabb lett a gyötrelmes csöndtől, ami körülvette ezeket a helyeket. Dash végül felkapaszkodott a múzeumba, hátha itt választ kap a kérdéseire, de kis híján visszafordult azonnal, ahogy benézett az üres, sivár, szürke épületbe. Remélte, hogy valami marad itt, afféle mementóként a város végnapjairól, de látszólag minden mozdíthatót elvittek az evakuálás során. Tekintete végül megakadt az előtér egyik kisebb helyiségének

bejárata feletti, LÉPJ BE! feliratú tábláján. Dash egy társalgóhely maradványai közé lépett, ahol már az egykori bútorok is felismerhetetlenül voltak szétdobálva. Viszont az egyik sarokban egy látszólag alaposan letakart tárgy várakozott - ki tudja hány száz éve. Dash odalépett, majd fogával lerántotta a lepedőt. Meglepetésére egy nagyképernyős televízióhoz hasonló dolgot látott, ami inkább emlékeztetett arra, amit a Földön látott az oklahomai panzióban, mint amit valaha Equestriában tapasztalt. Egy kis asztalon a televízió mellett egy apró tárgy volt, egy lapos lemez féleség, amire egy jókora cetlit ragasztottak, amin a JÁTSSZ LE! felirat volt látható. Rainbow Dash pár percig elszórakozott a tárgy beüzemelésén (ami alighanem a varázslat visszatérése nélkül nem ment volna), majd nagy nehezen megtalálta, hogy melyik nyílásba kell behelyezni a lemezt. Mikor ez végül sikerült, a televízió működni kezdett, halk surrogás hangzott azon a részen, ahol a lemezt elhelyezte, és hirtelen bevillant a kép a képernyőn - Rainbow Dash pedig felsikoltott. Iszonyatosan megijedt - önmagától. Mert azt azonnal tudta, hogy magát látja a képernyőn. De közben egy olyan Rainbow Dash nézett rá ráncos pozával, rövid, megfakult szivárvány sörénnyel, beesett szemmel és lemondó tekintettel, amilyennek soha nem akarta látni magát. A felvételen az idős Dash látszólag a szavakat kereste, de nem lehetett nem észrevenni a remegést az elfojtott sírástól.

- Mehet? - szólalt meg végül, elnézve a kamera mellett, oldal irányba. Nem hallatszott válasz, de az idős Dash sóhajtott egyet, majd beszélni kezdett.

- Nem tudom, miért csinálom ezt. Ez... hülyeség - könnyek jelentek meg a szemében, de gyorsan letörölte őket, majd vett egy nagy levegőt. - Ez itt... Ez a hely... a Wonderboltok... Ez volt az életem éveken keresztül.

Elgondolkodva nézett maga elé pár pillanatra, majd folytatta.

- Az elmúlt időszakban több időt töltöttem a Sweet Apple farmon, mint itt, de így is fáj. Twilight úgy döntött, hogy a mai nappal elzárja a varázslatot. Ami azt jelenti, hogy elveszítem a repülési képességemet, és... nem tudom, hogyan tudok ezzel együtt élni...

Az idős Rainbow Dashból kitört a zokogás, pár másodpercig patájával arcát takarva, csendben hagyta, hogy a kétségbeesés hulláma átmenjen rajta. Nagy nehezen folytatta.

- Ez nem holmi... varázslat... Ez több... a szabadság érzete. Ez az ami mindig is én voltam. Ez az otthonom. Az életem a Wonderboltok tagjaként. Ugyan, mit jelenthet pegazusnak lenni, ha nem működnek a szárnyaid?

Egy percig csendben maradt, addig fájdalmas pillantásokat vetett jobbra-balra.

- Nem tudjuk, mi fog történni Cloudsdale-lel, amikor a varázslat megszűnik, de tudom, hogy egy nap vissza fog térni.

Ekkor egyenesen a kamerába nézett - az öreg Rainbow Dash egyenesen a némán zokogó fiatal Rainbow Dash szemébe.

- Szóval ezt az üzenetet annak a pegazusnak rögzítem, aki majd megtalálja ezt a várost. Ezt a múzeumot. Most te jössz. Hozd vissza a Wonderboltokat. Nem kell, hogy

ez legyen a nevük, de tedd meg, kérlek, mert valaha fontosak voltak ennek a világnak. Bárki is legyél, rajtad a sor, hogy valami nagyszerűt vigyél véghez. Rendben? Az öreg Dash látszólag gondolkodott még valamin, de aztán elnézett oldalra, és csak ennyit szólt.

- Végeztünk, Fluttershy - mondta, egy másodperccel később pedig a kép szétcsúszott. Rainbow Dash talán még soha nem zokogott ilyen kétségbeesetten. Kész csoda, hogy volt még annyi lelkiereje, hogy kivegye a lemezt, és vissza helyezze rá a papírt, de miután ezzel végzett, szélsébesen hagyta el a múzeumot, majd a könnyeitől szinte vakon Cloudsdale szellemvárosát is maga mögött hagyta. Tudta, hogy az öregkori önmaga kétségbeesett pillantása beleégett a lelkébe, és átkozta magát, hogy pusztán kalandvágyból képes volt otthagyni a saját, boldog világát... Ami egyszer olyan lesz, amit most hagyott a háta mögött...

Cloudsdale alatt hatalmas mező terült el. Miközben továbbra is hangosan zokogva vitorlázott lefelé, észrevette Spike-ot, ahogy szomorúan figyeli a kétségbeesett pegazust. Rainbow Dash a sárkány láttán egyből dühös érzés kezdte marni belülről. Irányt váltott, és nyaktörő sebességgel landolt nem sokkal a barátja előtt. A sebhelye iszonyatosan nyilalni kezdett a megerőltetéstől, de a pegazust nem érdekelte. A fájdalom csak erősíti a dühöt.

- Kértelek, szinte könyörögtem, hogy ne menj el oda - mondta Spike szomorúan, látva Rainbow Dash megkínzott arckifejezését.

- Fogd be! - kiáltott rá a pegazus. - Hol voltál, amikor ez történt?

Spike szégyenkezve lehajtotta a fejét.

- VÁLASZOLJ!!! - ordította Dash.

- Aludtam - mondta Spike.

A pegazus hűledezve nézett a sárkányra.

- Hogy... mit csináltál?

- Azt mondtam, hogy aludtam - ismételte meg Spike, miközben szinte köpte a szavakat. - Akkor jött el az ideje. Egy sárkány élethossza vetekszik egy alikorniséval. Viszont nekünk bizonyos időközönként muszáj elmennünk egy hosszú sárkányálmra, mely során testünk növekszik és az elménk is megújul. Ez elkerülhetetlen.

Rainbow Dash leplezetlen viszolygással nézte Spikeot.

- Szóval, amíg Twilight birodalma összeomlott, amikor Flurry Heartot eltűntették, mikor a varázslat is eltűnt és a pegazusok elvesztették a repülési képességüket - te alucikáltál?

- Ne légy igazságtalan, Dash - kérte szelíden Spike. - Ez nem választható lehetőség.

- Tudod, mit mondok neked, Spike - Dash hagyta, ahogy a düh és a kétségbeesés megfertőzte az elméjét. - Szerintem te nem is akartál segíteni. Szerintem a könnyű utat választottad. Mert egy gyáva féreg vagy. Mindig is az voltál.

Spike nem válaszolt, csak szomorú szemmel nézte dühtől elvakult barátját.

- Te vagy a legszánalmasabb sárkány, akivel valaha találkoztam - folytatta Dash kíméletlenül.

- Tudom.

- Egy utolsó csicska voltál. Twilight kis háziállata.

- Tudom.

- Egy nagy rakás szerencsétlenség. Egy vicc. Egy szánalmas féreg.

- Tudom.

- FOGD BE!!! - ordított fel Dash, majd elrugaszkodott a földről, tett egy kört, majd iszonyatos sebességgel csapódott bele két patával a védekezni nem akaró Spike pofájába. A sárkány elvágódott, és a pegazus is végig csúszott mellette a földön. A sebhelye felnyílt, a kötésén egyből átszivárgott a vér. Spike szédelegve feltápáskodott, és azonnal meglátta a sérülést.

- Dash. A sebhelyed. Kérlek, ne erőltesd meg magad - könyörgött a barátjának.

- Fogd már be! - kiáltott rá a pegazus, miközben a fájó sebére szorította a patáját. - Miért nem hagysz békén? Menj el, aludjál megint egyet.

Spike megpróbálta közelebbről megvizsgálni Rainbow Dash sebhelyét, de az indulatosan elhúzódott tőle. A sárkány így csak állt egy helyben, és végtelenül szerencsétlennek érezte magát. Pár percig mindketten némán néztek maguk elé, végül Spike törte meg a csendet.

- Ha ez megnyugtat, sose fogsz ezért annyira gyűlölni, mint amennyire én gyűlölöm magamat. Vagy a saját fajtámat. Az egész életemet Twilight megvédésére szenteltem, de nem voltam ott, amikor a legnagyobb segítségre lett volna szüksége. Ha tudnád, milyen érzés volt, mikor felébredtem. Amikor egyikőtök nevére sem emlékeztem... Dash gyűlölettel telve nézett maga elé.

- Mondd el, hogy ki áll ez mögött az egész mögött! Visszamegyek a múltba, és a saját patámmal végzek vele. Ki volt? Tírek? Chrýsalis? Esetleg Sombra visszatért? Vagy valaki más? Esetleg Discord? Belőle is simán kinézem. Mondd el Spike, vagy esküszöm, kiverem belőled!

A sárkány felsóhajtott.

- Akkor tedd meg, Dash. Nem fogok védekezni.

A pegazus felüvöltött tehetetlen fájdalmában.

- Tudod mit, Spike? Akkor bazd meg!

- Jó. Bár nem tudom ez mit jelent.

- Én se tudom, bazd meg. Az emberek a Földön állandóan ezt ismételték, amikor idegesek voltak.

Spike elgondolkodva bólogatott.

- Értem. Hasznosnak tűnik. Bár ha visszamész a múltba, szerintem ne terjeszd el. Rainbow Dash összerogyott, és csendben sírni kezdett. Spike, amennyire termete engedte, közel ment hozzá, és átölelte.

- Emlékszel, mikor azt mondtam, hogy egy szálnalmas féreg vagy? Meg csicska? Meg egy vicc? - kérdezte a pegazus, miközben kisírt szemmel nézett maga elé.
- Rémlik valami - válaszolta Spike elnézően.
- Ugye tudod, hogy nem gondoltam komolyan? A barátom vagy. Mindig is az voltál. Spike-nak hirtelen nagyon erősen pislognia kellett.
- Tudom, Dashie. Mind azok voltunk. És örökké azok leszünk.

Parkland Memorial Kórház, Dallas

Zipp egyik pillanatról a másikra nyerte vissza az eszméletét olyan követhetetlen tempóban, hogy néhány percig csak nézett maga elé, és próbálta összerakni az emlékeit. Ahogy szépen lassan realizálta, hogy a Földön van, az emberek világában, hogy a Kristálybirodalom hercegnője, Flurry Heart után nyomoztak, hogy volt a múltbéli Equestriában, hogy sikerült az elveszett póni nyomára bukkanni és hogy a békés átadás helyett az emberek megtámadták őket, úgy kezdte hatalmába keríteni a kétségbeesés. Aztán eszébe jutott az utolsó emléke, az a borzalmas dörrenés, ami után Hitch összeesett, és belezuhant az átjáróba... Zipp felkiáltott, és megkísérelt felkelni... és csak ekkor nézett körül először igazán. Azt hitte, hogy még mindig a lakosztályban van, és talán el tud vánszorogni a könyv felé, de tévedett. Döbrent arccal nézett körül a számára teljesen ismeretlen helyiségben. Szinte vakította a fehérség, ami szinte az összes bútort, a falakat és a padlót is jellemezte. Rájött, hogy egy ágyban fekszik, és a fejét majdnem eltakarja egy jókora kötés. Tompa fejfájása eszébe jutatta, hogy több alkalommal is megütötte magát, legutóbb akkor mikor Hitch ellökte, hogy...

Zipp fel akart pattani fekvő helyzetből, de a bal kezét nem tudta felemelni. Odanézett, és látta, hogy egy fém karperec volt a csuklójára erősítve, aminek a másik fele az ágya egyik vaseleméhez volt rögzítve. Próbálta kiszabadítani a kezét, de próbálkozásai csak fájdalmas eredménnyel jártak, mikor nem tudta áthúzni a karperecet a csuklóján. És ekkor fogta fel a legijesztőbb dolgot: egyedül volt. Ez először fordult elő vele, mióta a Földre érkezett. Zippet szép lassan kezdte hatalmába keríteni a kétségbeesés: nem tudta elhagyni az ágyát, nem tudta, hol van, nem tudta hogy került oda és hogy mennyi idő telt el eszméletvesztése óta, és hogy miért bilincselték az ágyához. Zipp sose volt egy sírós póni, de most akaratlanul is potyogni kezdtek a könnyei, miközben tehetetlenül nézett körbe a teljesen ismeretlen helyiségben, és nyomasztotta az egyedüllét. Még sose érezte magát ennyire kiszolgáltatottnak és elveszettnek.

Bátortalanul segítségért kiáltott, és már mikor kezdte volna a kétségbeesés teljesen elborítani az elméjét, váratlanul kinyílt az ágyával szemben lévő ajtó, és egy talpig fehér ruhában lévő kedves arcú fiatal nő lépett be hozzá.

- Nyugodj meg, minden rendben van - lépett Zipphez az ápoló, és megszorította a kezét, miközben másik kezével ellenőrizte a póni fején lévő kötetést.
- Hol vagyok? - kérdezte Zipp szipogva.
- Dallasban vagy, a Parkland Memorial Kórházban. Agyrázkódásod volt.

- Mióta vagyok itt?

- Tegnap délután hoztak be téged. Szerencsére nem volt olyan súlyos a sérülésed, a röntgen nem mutatott ki törést vagy belső vérzést. Csak egy kicsit pihenned kellett. Zipp könnyörögve nézett az ápolóra.

- Kérem, ki kéne mennem... egy helyre...

Az ápoló bólintott, majd kisietett az ajtó elé, és pár pillanattal később egy másik nő átlagosabb ruhában sietett be a kórterembe, majd egy rövid köszönés után egy kulcsot dugott a Zipp kezét fogva tartó bilincsbe, és kioldotta azt. Ezután a pegazus elvégezte a dolgát, majd az ápoló unszolására vizet ivott és evett pár gerezd almát. Végül a nő visszafektette az ágyba, és kelletlenül az ajtó felé pillantott.

- Figyelj, tudnod kell, hogy két FBI ügynök várja az ébredésed már egy jó ideje - mondta kelletlenül. - A sérülésed ugyan nem súlyos, de én nem ajánlanám hogy megerőltess magad egy esetleges kihallgatás során. De neked kell döntened.

- Mi az az FBI? - kérdezte Zipp értetlenkedve.

- Hát az a... Szövetségi Nyomozóiroda rövidítése - válaszolt az ápolónő meglepetten.

- Szóval nyomozók? Akkor szeretnék beszélni velük.

A nő kelletlenül bólintott, majd egy rövid vizsgálat után elhagyta a kórtermet. Pár perc múlva belépett az a nő, aki korábban levette róla a karperecet, és vele együtt egy magas, színesbőrű, idősebb férfi érkezett.

- A nevem Jason Baxter, az FBI dallasi irodájának vezetője vagyok, társam Angela Lord ügynök - szólalt meg a férfi, majd kinyitotta a kezében tartott dossziét. - Ön pedig, ha nem tévedek, Zephyrina Storm, az equestriai Zafir-fok hercegnője.

Zipp döbrent arccal nézett a két emberre.

- Mi? Ezt meg... honnan tudják?

Baxter helyet foglalt a betegágy melletti széken, miközben Angela állva maradt, és töprengő arccal járkált körbe-körbe.

- Szeretnék néhány fontos dolgot tisztázni, hercegnő - mondta Baxter, miközben sűrűn belenézett a maga elé tartott papírokba. - Először is, tisztában vagyunk vele, hogy ön nem földi eredetű élőlény, és jelenleg nem a valódi alakjában van. Tudjuk, hogy egy másik dimenzióból érkezett, egy olyan világból, amit önök Equestria néven ismernek. Tudjuk, hogy a Woolworth Vállalat egy onnan származó varázslényt tartott fogva, és hogy attól a lénytől származik a tiszta energia. Tudjuk, hogy ön többedmagával ezt a varázslényt kísérelték meg kiszabadítani. Mindezt pontosan tudjuk, ugyanis beszéltünk Molly Williamsszel, majd miután sikerült megtalálnunk a Vállalat reaktormagját, ott megtaláltuk equestriai formában Twilight Sparkle hercegnőt. És tudnia kell, hogy tegnap átléptem a dimenziókaput, és így személyesen voltam Equestriában, és beszéltem az anyjával, Haven királynővel. Tud követni, hercegnő? Zipp sűrűn pislogott, a még nehezen működő agya próbálta befogadni az információkat.

- Szóval... találkozott anyámmal? - kérdezte meglepetten.

- Nos, igen. - válaszolta Baxter. - Mondanom se kell, hatalmas megkönnyebbülés volt a számára, hogy életben tudja önt. Ám ettől függetlenül tisztában kell lennie azzal, hercegnő, hogy az Amerikai Egyesült Államok és Equestria között jelenleg egy elég problémás konfliktus áll fenn. De mielőtt erre rátérnék, fel kell tennem egy kérdést: milyen kapcsolatban áll Daniel Williamsszel?

Zipp gyomra görcsbe rándult, szája pedig kiszáradt. Lassan ülő helyzetbe küzdötte fel magát, és félelemtől reszketve nézett az FBI ügynökre.

- Ő a barátom - csak ennyit tudott mondani.

Baxter bólintott.

- Értem. Ez esetben úgy gondolom jó hírt tudok közölni önnel: tegnap estére Mr. Williamsen sikeres műtétet végeztek el, és túl van az életveszélyen.

A megkönnyebbülés hulláma végigsöpört Zippen.

- Köszönöm. Köszönöm - ismételte hálásan a könnyeit törölgetve. - Itt van?

Meglátogathatom?

- Igen, ebben a kórházban kezelik - válaszolta Baxter. - Jelenleg mélyaltatásban van, szóval most nem érdemes zavarni, de nem kell aggódni miatta, fel fog épülni.

Szeretném még elmondani, hogy Flurry Heart hercegnő, Megan Williams és Reginald Woolworth is épségben jutott át Equestriába. A Rainbow Dash nevezetű póni ugyan megsérült a Mr. Matthews elleni harcban, és bár vele nem tudtam beszélni, tudomásom szerint sérülése nem súlyos. Ami pedig Hitch Trailblazert illeti...

- Mi történt vele? - kérdezte Zipp, régi ismerősként üdvözölve a kétségbeesett aggodást.

- Nos, a Hitch nevű pónit Mr. Knight löfegyverrel meglőtte, és sebesülten került át Equestriába. Jelenleg varázslattal küzdenek az életéért, de Megan Williams megkért arra, hogy keressen meg Tabitha Holdent, az oklahomai állatorvost. Ezekben a pillanatokban Torres ügynök azon van, hogy idehozza őt, és ha vállalja, átmenjen Equestriába, hogy segítsen a barátján. Van ötlete esetleg, hercegnő, miért Mrs. Holdent kérték meg erre a feladatra?

Zipp vett néhány nagy levegőt. Szíve szerint sírt volna még egy darabig, de rájött, hogy a jelenlegi helyzetben meg kell őriznie a hidegvérét, mert a barátai, a szerelme, sőt, két világ sorsa függhet a döntéseitől. Eljött az ideje, hogy életében először valódi hercegnőként viselkedjen - még ha minden porcikája tiltakozott is ellene.

- Köszönöm, hogy elmondta, mi történt a barátaimmal - kezdte, próbálván minél összeszedettebbnek tűnni. - Kérem, hívjon csak Zippnek. Nem vagyok itt a Földön semminek a hercegnője, sőt, Equestriában is csak egy várost ural a családom - véleményem szerint feleslegesen. Tabitha Holden pedig tud rólunk, látta az egyik társunkat póniformában, és felajánlotta a segítségét, ha rosszra fordul a helyzet.

Alighanem Megan ezért gondolt rá.

- Értem, Zipp - bólintott Baxter. - Nos, úgy gondoltuk, hogy amikor a doktornő megérkezik, együtt visszamegyünk Equestriába. Jelenleg eléggé problémás a

kapcsolat az édesanyjával és Flurry Hearttal. Remélem, hogy első lépésként tudnál beszélni velük, és esetleg valamiféle együttműködésre tudnád sarkallni őket.

- Szóval hazaengednek Equestriába? - kérdezte Zipp reménykedve.

Baxter mélyet sóhajtott, és tanácstalanul összenézett Angelával.

- Az a helyzet, Zipp, hogy elég nagy esélyt látok arra, hogy Equestria támadást akar intézni a Woolworth Vállalat ellen. Flurry Heart kijelentette, hogy nem nyugszik bele, hogy Twilight Sparkle úgymond rabságban van. És az édesanyja szavai alapján arra kell következtetnem, hogy a támadást eddig csak azért nem tették meg, mert téged féltettek - tőlünk.

Zipp elgondolkodott az ügynök szavain.

- Akkor én most... tús vagyok? - kérdezte végül elképedve.

- Ez egy eléggé szélsőséges megfogalmazás. Én inkább diplomáciai eszközként tekintenék rád, ha nem haragszol meg érte. De meg kell értened, én elsősorban az Egyesült Államok és Dallas védelméért felelek, ezért nem hagyhatom figyelmen kívül a város fenyegetettségét. Az édesanyja és Flurry Heart követelése egyébként egyszerű: nekünk át kell adnunk téged és Twilight hercegnőt, cserébe Equestria kiadja Woolworthöt és Megan Williamset. A varázskönyv földi párját pedig át kell adnunk Ms. Williamsnek.

- Így viszont a vállalat elveszíti annak varázserőnek a forrását, amit tiszta energiaként terjeszt a Földön - jelentette ki Zipp higgadtan.

Baxter megkönnyebbülten bólintott.

- Örülök, hogy átlátod, Zipp. A követelés önmagában tiszta és világos. A pónik vissza Equestriába, az emberek vissza a Földre. De ha egy kicsit is foglalkoztál azzal, hogy mire használta a Woolworth Vállalat a Flurry Hearttól nyert varázserőt, akkor sejtheted, hogy mennyit veszít a Föld. És hidd el, én se tartom etikusnak ezt az egészet, viszont azt én is belátom, hogy évtizedekkel visszaveti a fejlődésben a Földet az equestriai mágia elvesztése.

Zipp bólintott. Kétségtelenül bekövetkezett az, amittől a Williams-testvérek féltek azon az estén, mikor megfejtették, mi történt Flurry Hearttal. Ők már akkor átlátták, hogy az equestriai varázserőt globálisan alkalmazzák a Földön, és ennek az elvesztése válságot idézhet elő.

- Azt mondták, megtalálták Twilight hercegnőt - mondta Zipp. - Mi az ő véleménye?

- Twilight egy szóbeli egyezséget kötött Woolworth-szel - vette át a szót Angela. - Ő csakis Flurry Heart kiszabadítását tartotta szem előtt. Viszont mikor megtudta tőlünk, hogy te, Hitch, Rainbow Dash és Daniel Williams is megsebesültek az incidens során, kijelentette, hogy a továbbiakban nem látja el mágiával a reaktormagot, hanem magába gyűjti. Te tudod, Zipp, mi történik, ha egy alikornis felhalmozza magában a mágiát?

- Őszintén szólva fogalmam sincs - mondta Zipp fejcsóválva. - Én pegazus vagyok, nem tudok varázsolni.

- Értem. Nos, Twilight hercegnő szerint a felhalmozott mágia egyszer csak ki fog törni belőle, és egy olyan pusztító kataklizmát idéz elő, ami több mérföldön belül elpusztít mindent. És kijelentette, hogy megteszi, ha bármelyik barátja meghal. Szóval hidd el, Zipp, nem csak te aggódsz Daniel és Hitch miatt.

- És mit várnak el tőlem? - kérdezte a pegazus.

- Itt alapvetően valami olyan megoldás kellene, ami mindkét félnek megfelelő lenne - vette vissza a szót Baxter. - Equestria oldaláról a helyzet egyértelmű: te és Twilight térjtek vissza, a könyv pedig ne kerüljön illetéktelen kezekbe. Ám a mi oldalunkról ez a varázserő elvesztését és az Equestriával való kapcsolat megszűnését jelentheti. Nyilván egy tárgyalás lenne a megoldás, amibe bevonnánk az amerikai kormány legfelsőbb köreit, hiszen az elnökünk amúgy is tud már egy ideje a Woolworth Vállalat energiaforrásának mibenlétéről. De az kétségtelen, hogy egy ilyen tárgyalás megszervezése heteket-hónapokat venne igénybe. És nem tudom, hogy akár Twilight Sparkle-nek, akár a túloldalon Flurry Heartnak és az édesanyjának van-e türelme ezt kívánni.

- Ha azt várják el tőlem, hogy beszéljek anyámmal, természetesen megteszem - jelentette ki Zipp. - De sajnós ahhoz kevés vagyok, hogy előálljak valami mentőötlettel ebben a helyzetben.

Baxter és Angela összenéztek, majd egy bólintás után az irodavezető komoly arccal fordult Zipp felé.

- Korábban azt kérdezted, hogy túszként tartunk-e téged. Nos, én úgy gondolom, hogy van egy megoldás arra, hogy átadjunk téged. Ennek viszont van egy feltétele.

- Hallgatom.

- Szükségünk van arra, hogy Equestriában is biztosítva legyen a könyv, és hogy ne érjen minket váratlan meglepetés - fejtette ki Baxter. - Mivel Twilight Sparkle nem kívánja elhagyni a reaktormagot, így a könyvet se tudjuk jelenleg áthelyezni egy védettebb pozícióba. Így viszont a Woolworth Vállalat ki van téve egy equestriai támadás lehetőségének. Ezért szükségesnek érzem felállítani egy amerikai ellenőrzési pontot a könyv köré, még hozzá Equestria területén belül.

Zipp döbbenetesen nézett az FBI ügynökre.

- Azt akarja mondani, hogy egy emberekből álló alakulat védené az átjárót - Zafír-fokon? - kérdezte.

- Nézd, nekünk nincs okunk megtámadni Equestriát, amíg biztosítva van a varázserő. Ha Dr. Holden meg tudja menteni a Hitch nevű pónit, akkor Twilightnak sincs többé oka visszafogni a varázserejét. Innentől kezdve mi vagyunk kitéve a támadásnak Equestria felől. De ha túloldalon lenne egy alakulatunk, akkor talán nem kellene aggódnunk, és valóban előkészíthetünk egy magasabb tárgyalási alapot, amiben részt vehetnek a két világ vezetői. Hidd el, Zipp, nem kívánjuk életfogytig a Földön tartani se Twilight Sparkle-t, se téged. Én a szavamat adom, hogy ha ki tudod harcolni egy

amerikai ellenőrzési pont kialakításának engedélyét Zafir-fokon, akkor azonnal átadunk téged édesanyádnak.

Zipp pár percre maga elé meredve gondolkodott a lehetőségein. Végül nagyot sóhajtva bólintott.

- Rendben. Megteszem, ami tőlem telik, de nem lesz könnyű.

- A diplomácia sose az, Zipp - mondta Baxter együttérzően. - Hidd el, magánemberként sajnálom, hogy a világod ilyen kényes szituációba került a Földdel. De - szintén magánemberként - úgy érzem, van lehetőség baráti kapcsolatra is a két világ között. Csak meg kell találni a módot...

Zipp bólintott.

Baxter és Angela távozni készültek.

- Amíg Torres megérkezik Dr. Holdennel, még van pár óránk - fordult vissza már az ajtóból az FBI ügynök. - Addig még pihenj. Illetve Molly és Luna Williams már egy ideje folyamatosan kérvényezik, hogy meglátogassanak. Hozzájárulsz?

Zipp, ébredése óta először elmosolyodott.

- Igen! Engedjék be őket, kérem.

Néhány órával később komoly rendőri felvezetéssel kísérték Zippet a Parkland Memorial kórházból a Woolworth Vállalat központi létesítményébe. A pegazus egy kicsit tisztább fejjel volt képes gondolkozni, az előző napra már csak a tompa fejfájása és egy kisebb kötés emlékeztette. A kedve is valamennyivel jobb volt, hiszen Mollynak sikerült elérnie az FBI ügynököknél, hogy Lunával együtt legyen Zipp mellett, amíg visszatér a vállalathoz. Ellenben azt már nem engedélyezték, hogy ők is lemenjenek a reaktormaghoz, és találkozzanak Twilightgal, hiszen az a helyiség jelenleg államtitokként van kezelve. A kórházi látogatás során Zipp elmondott mindent Mollynak és Lunának, ami az előző nap történt, és kifejtette, hogy jelenleg milyen problémás konfliktus áll fent az Egyesült Államok és Equestria között. Molly kénytelen volt osztani az FBI ügynök véleményét: valóban szükséges lenne visszaengedni az saját világukba a Földön maradt pónikat, viszont azt nem tagadta, hogy a Woolworth Vállalat esetleges csődje beláthatatlan következményekkel járna mint az Egyesült Államokban, mint a külföldi partnereknél.

Miután megérkeztek a vállalati központba, Zipp érezni kezdett magán egy enyhe idegességet, miután egy nappal később visszatért arra a helyre, ahol rémálommá vált a küldetésük. Nem felejtette el azt a pillanatot sem, amikor halottnak hitte Hitchet, reménytelenné vált és csak várta a halált. Próbált minél kevesebbet gondolni párjára, aki Equestriában küzd az életéért. Tudta, hogy ezúttal valóban hercegnőként kell viselkednie, mégha egész életében tagadta is ezt a titulust.

Angela Lord FBI ügynök bevezette Zippet, Mollyt és Lunát a Woolworth Vállalat főépületébe, ami a támadás óta zárva volt az ügyfelek és az érdeklődők elől. A bejáratot elzáró rendőrségi kordon mögül újságírók serege próbált információt

szerezni az előző napi támadásról és a vállalat körül kialakult bizonytalanság okáról. Bár fogalmuk se volt arról, hogy mi köze lehet ehhez az egészhez a bekötött fejű, tinédzseres kinézetű lány testben lévő Zippnek, de ennek ellenére komoly mennyiségű vakuvillantgatást és vállogatott mennyiségű kérdést kellett elviselnie. Angela rutinosan tört utat, így hamar beértek az épületbe. A látogatói csarnokba érve az FBI ügynök telefonálni kezdett, miközben Zipp és két ember barátja meglepetten nézett körül. A nagyobb romokat ugyan eltakarították, de hármójuk figyelmét nem kerülte el a hatalmas lyuk kb három emelettel feljebb, és az összetört televíziókészülék. Visszaemlékezve Zipp rájött, hogy ide repítette el Rainbow Dash a biztonsági embert, miután az fegyvert fogott Flurry Heart fejéhez. A szónikus szivárvány ereje mindenkit a földre döntött a lakosztályban, és elindította azt a folyamatot, ami végül Hitch lelövésével és az ő eszméletvesztésével fejeződött be.

- Torres hamarosan megérkezik Tabitha Holdennel - szólalt meg Angela, miután letette a telefont. - Baxter ügynök pedig már a reaktormagban tartózkodik, és tárgyal Twilight Sparkle hercegnővel. Zipp, ha te is úgy gondolod, egyél valamit amíg a doktornő megérkezik, mert nem tudhatjuk, a következő órákban mire lesz idő. Molly, Luna, addig vele lehetnek, de utána már nem követhetik a reaktormagba.
- Értem, de azt ne várja, hogy csak úgy hazamegyünk - válaszolt Molly epésen.
- Emiatt ne aggódjon, haza amúgy se mehetnek, amíg nem tisztázódik a helyzet Equestriával - közölte Angela. - Kijelölünk ön és Luna számára egy ideiglenes szállást, és meg kell kérnem, hogy ne hagyják el Dallast, amíg az FBI nem értesíti önt. Nyilván nem kell megmagyaráznom, hogy egy kicsit többet tudnak egy az egész Földet érintő konfliktusról, mint amennyit egy civilnek tudnia kellene.
- Molly morgott egy sort az FBI hatékonyságáról és megbízhatóságáról, miközben bekísérte Zippet és Lunát az egyik vállalati étterembe, ahol egy helyi dolgozó külön kérésre készített mindannyiuknak egy-egy adag Cézár-salátát. Mire végeztek az étkezéssel, befutott Joaquin Torres ügynök is, nyomában pedig a halálra vált arcú Tabithával.
- Úristen, hát tényleg ti vagytok! - kiáltott fel a doktornő a szívéhez kapva, majd egyenként átölelte Mollyt, Lunát és Zippet. - Valahol éreztem, hogy miattatok keres az FBI, de ez a kölyök semmi pénzért nem világosított volna fel, csak sürgetett, hogy menjek vele. James majdnem nekiment.
- Sajnálom, de nem mondhattam semmi, amíg ide nem értünk - mondta Torres kellenül. - És nem vagyok kölyök, már megbocsásson.
- Tabitha, kérem, segítenie kell nekünk - fordult Zipp a doktornőhöz könyörgő tekintettel. - Hitchet meglőtték egy emberi fegyverrel, és életveszélyben van.
- Hitch? - kérdezte Tabitha töprengve. - Az a fiatal srác, aki mindig veled volt? Ő a...
- Igen - bólintott Zipp. - Ő a párom. Szeretem őt. És nagyon félttem. Segítsen kérem...
- Persze, azonnal. Hol van?
- Hát... nos... nem mondtad el neki? - fordult Zipp Torreshez.

- Mondom, hogy nem tehettem - válaszolt az ügynök ingerülten. - Ez jelenleg államtitoknak minősül. Titokban kellett tartanom, amíg ide nem érünk, és nem tudom biztosan, hogy vállalja-e.

- Ezt most nem értem - mondta Tabitha, értetlenül pillantva a jelenlévőkre. - Hova kell mennem?

- Nem kell aggódnod, igazán semmiség - vette át a szót Molly. - Csak át kell lépned a dimenziókaput, és átmenned Equestriába, hogy megmentsd a már póni alakban lévő Hitchet.

Tabitha eltátotta száját, és képtelen volt bármi értelmeset kinyögni.

- Ezt finomabban is lehetett volna közölni - jegyezte meg Angela.

Zipp felsóhajtott.

- Tabitha, tudom ez kissé... váratlanul jött, de Hitch nagyon rosszul van, és szükségünk van valakire, aki tudja, hogyan kezeljen egy ilyen sérülést. Ne aggódjon, az átjárón való átkelés nem fájdalmas, és egy pillanat műve. Equestriában pedig segíteni fogják, ott van az édesanyám és a barátaim is.

- Akik mind... szóval... pónik? - kérdezte a doktornő zavartan.

- Hát igen. Mert hát ugye én is az vagyok - mondta Zipp barátságosan.

- És ha átkelek én is... átváltozom?

- Nyugodjon meg, nem változik át - nyugtatta meg Tabithát Angela.

- Nem? - kérdezte csalódottan Torres.

- Tegnap Baxter és Lauren McGregor is átléptek Equestriába, és nem mondták, hogy póni alakot vettek volna fel - világosította fel kollégáját Angela.

Torrest látszólag komolyan lesújtotta a hír.

Tabitha felsóhajtott.

- Megígértem nektek, hogy számíthattok rám, ha valami baj történne. Ezért mindent megteszek, ami tőlem telik - mondta Zippnek, aki boldogan ölelte át a doktornőt.

- Köszönöm.

Tabitha az FBI ügynökökhöz fordult.

- Induljunk. Bárhová is.

Zipp érzékeny búcsút vett Mollytól és Lunától, és megígérte, hogy átadja Megannak az üzenetet, miszerint Daniel túl van az életveszélyen. Angela a nővel és a kislánnyal hagyta el a vállalati központot, hogy az FBI által kijelölt hotelbe szállítsa őket. Zipp és Tabitha pedig Torres ügynök vezetésével elindultak Reginald Woolworth irodája felé, ahol a reaktormaghoz vezető lift volt.

Leérve a hatalmas föld alatti helyiségbe, Zipp ámulva nézett körbe, és próbálta ésszel felfogni, hogy mit lát. A hatalmas kupolaszerű helyiség, felette egy póni számára értelmezhetetlen szerkezet, kábelkötegek mindenfelé... Érkezésükkor egy terepmintás egyenruhában feszítő férfi állt eléjük, de Torres jelvénye felmutatásával egyből bólintott, és visszatért az őrhelyére. A kupola mellett két férfi állt egymással beszélgetve. Az egyikben Zipp felismerte Baxter ügynököt. Aztán végre észrevette az

üvegfal túloldalán alikornis formájában továbbra is pompázatosan kinéző Twilight Sparkle hercegnőt.

- Twilight! - kiáltott fel Zipp boldogan. Az alikornis odanézett, és megkönnyebbült mosoly suhant át a pofáján. Egyből odaügetett a pegazushoz, aki emberi tenyerét az üveglapra helyezte, mire Twilight pont oda helyezte a patáját.

- Annyira boldog vagyok, hogy téged épségben látlak - mondta a hercegnő megkönnyebbülten, majd észrevette a Zipp mögött döbbenten álló doktornőt. - Tabitha? Megismer? Twilight Sparkle vagyok, mi is találkoztunk tegnapelőtt. Tabitha hatalmas szemeket meresztett az alikornisra.

- Úristen, de gyönyörű vagy - mondta elképedve. - Dehát... miért vagy ide bezárva? Twilight felsóhajtott.

- Ez elég bonyolult, és most nem is fontos. Meg tudja menteni Hitchet?

- Megteszek mindent, ami tőlem telik, hercegnő.

- Twilight, Daniel jobban van, nincs életveszélyben - vette át a szót Zipp.

- Tudom - bólintott a hercegnő megkönnyebbülten. - Baxter már értesített.

- Twilight. Tényleg igaz, hogy... ha nem varázsolsz, akkor felgyülemlik benned a mágia, és egy idő után kitör belőled?

- Ez így igaz. Az egyik első leckém volt annak idején Celestiától. A felhalmozott varázserő egy idő után irányíthatatlanná válik, és a végén akár robbanásszerűen törhet ki egy alikornisból.

- És ezt szeretnénk megakadályozni - lépett hozzájuk Baxter, nyomában a terepmintás uniformisban lévő, érdemrendek sokaságát viselő, szigorú tekintetű kopasz férfi. - Bemutatom Jack Crawford ezredest, az Amerikai Egyesült Államok hadseregének a képviselőjében igyekszik segíteni megoldani ezt a konfliktust a két világ között - majd Tabitha felé fordult. - Ön pedig ha nem tévedek, az a doktornő, aki Megan Williams külön kérésére fáradt ide.

- Nos, dimenzióugrásra nem számítottam - mondta az zavartan. - Tabitha Holden vagyok, és remélem tudok segíteni.

- Előkészítettünk egy orvosi felszerelést, amire szüksége lehet egy lőtt seb kezelésénél

- tájékoztatta a doktornőt Crawford ezredes, aki ezután Zipphez fordult. - Ön Zephyrina Storm, Zafir-fok hercegnője?

- Csak simán Zipp, ha kérhetném - mondta a pegazus egy sóhajtással kísérvén.

- Rendben, Zipp hercegnő - bólintott Crawford. - Úgy tudom, Baxter ügynök már tájékoztatta az elengedése feltételeit. Átadok néhány rajzot, amin részletes ki van dolgozva, hogy kéne kinéznie egy katonai ellenőrző pontnak. Twilight hercegnő úgy gondolja, hogy az ehhez szükséges anyagok beszerzése nem ütközik problémába Equestriában sem. Kérem, tájékoztassa erről a döntéshozókat a túloldalon, és adja át nekik ezeket a dokumentumokat. Amennyiben sikerül kiépíteni egy ilyen helyiséget Zafir-fokon, úgy se a hadsereg, se az FBI nem lát akadályt az ön átadásában. Van kérdése?

Zipp nagyot nyelve vette át a paksamétát az ezredestől, majd szótlanul a fejét ingatta. Baxter felsóhajtott, majd a vezérlőpult asztaláról leemelt egy hosszú, pórázhoz hasonló tárgyat.

- Még egy dolog, Zipp - mondta kelletlenül. - Nem fogsz neki örülni, de szükségesnek látjuk a használatát. Csak akkor adunk át Equestriának, ha megvalósul az ellenőrző pont kiépítése. Addig viszont kénytelenek vagyunk figyelni rád, és megakadályozni egy esetleges szökési vagy szabadítási próbálkozást. Ezért meg kell hogy kérjelek, hogy engeddd, hogy a nyakadra tegyük ezt.

Baxter felemelte a tárgyat, ami valóban egy pórázhoz hasonlított, egy fémszállal kiegészítve, ami végigfutott a bőrszíj teljes hosszán, egyik végén kapcsoló szerkezettel, a másik végén pedig kiálló szikráztatóval. Tabitha felháborodottan lépett az ügynökhöz.

- Mégis mit képzelsz maga? Ez egy kínzóeszköz!

- Ez undorító - mondta Twilight az üvegfal túloldaláról.

- Tisztában vagyok vele, hogy ez nem túl etikus - mondta Baxter, látszólag tényleg kényelmetlenül. - De nem tudhatjuk, mit terveznek Equestriában.

- Mire jó ez az... izé? - kérdezte Zipp.

- Amennyiben a használó szükségesnek érzi, áramot vezet a fogva tartott testébe.

Fájdalmas, bénító hatású, de nem okoz komoly kárt a szervezetben, rövid távon.

- Orvosként tiltakozom, hogy ilyen eszközt használjanak egy értelmes lényen - közölte Tabitha indulattal a hangjában.

- Sajnálom, de muszáj valahogy biztosítani azt, hogy a Zafir-fokon együttműködjenek velünk - közölte Baxter rendíthetetlenül.

- Hagyjuk ezt, nem adok okot arra hogy használják, de tegyék rám nyugodtan - mondta Zipp türelmetlenül.

Baxter bólintott, majd Torres felé nyújtotta a pórázt. A fiatal ügynök döbbenetesen nézett a tárgyra.

- Hogy... én?

- Tudjuk, hogy maga szimpatizál a pónikkal, Torres - közölte az irodavezető. - Ezért nem kell attól tartanom, hogy pusztán szadizmusból használni akarná. Amúgy is át akart menni Equestriába, nem?

A fiatal ügynök nagyot sóhajtva vette el az ösztökét, majd Zipphez lépett.

- Megbocsátasz? - kérdezte, mire a pegazus kurtán vállat vont. Torres óvatosan, nem túl szorosan rögzítette Zipp nyakán az eszközt, a másik végét pedig óvatosan a kezébe vette.

- Az áramütés nem okoz nagy kárt, csak pár másodperces bénulást - mondta Baxter. - Kérlek, hercegnő, tegyél róla, hogy se te, se senki Equestriában ne adjon okot a használatára.

Zipp bólintott.

- Akkor megvagyunk. Twilight hercegnő, ha megkérhetném - fordult Baxter az alikornishoz. Twilight vetett még egy rosszalló pillantást a két FBI-osra és az ezredesre, majd a tőle nem messze lévő varázskönyvhöz lépett, és egy minimális szarv villantással kinyitotta az átjárót. Tabitha, kezében az orvosi felszereléssel, félelemmel telve nézett először a dimenziókapura, majd mellette Torresre, aki kezében a Zippet sakkban tartó ösztökével bizonytalanul, de közben mégis várakozóan nézett a ragyogó varázskönyvre.

- Első alkalom? - kérdezte a doktornő.

- Az. De a túloldalon pónik lesznek.

Az ifjú FBI ügynök lelkesedése határtalan volt.

Zafír-fok, Equestria

Óriási tömeg gyűlt össze a Zafír-foki főtéren és a környező utcákon, és bár a hatalmas képernyők élőben mutatták, ami a királyi palota díszerkélyén történik, de így is a legtöbben igyekeztek a legjobb helyeket megtalálni, hogy lássák a reggel óta folyamatosan hirdetett nagy bejelentést. A uralkodó testőrsége igyekezett távol tartani a túl kíváncsi pegazusokat, így azok a környékbeli épületek tetejéről figyelték, ahogy a palota erkélyén illusztris társaság gyűlik össze. Általában Haven királynő a két hercegnővel együtt szokott ott megjelenni, hogy üdvözlje Zafír-fok lakóit, és nagy bejelentéseket tegyenek, most viszont még többen voltak az erkélyen. Haven királynőn és Pipp hercegnőn kívül jelen volt Alphabittle Zablaerdőből, valamint Phyllis Cloverleaf Kanca-öbölből. Mikorra már a hangulat a tetőfokára hágott volna, Haven királynő a pulpitusra lépett, majd finoman megkopogtatta az előtte lévő, mágiával megerősített mikrofont, mire városszerte minden képernyő és minden hangszóró a királynőre fókuszált.

- Zafír-fok népe! Equestria népe! Földpónik, unikornisok, pegazusok és bármilyen faj csodálatos világunkból. Üdvözöllek titeket ezen a napon, ami biztos vagyok benne, hogy történelmi pillanatként fog bekerülni Equestria nagykönyvébe. Igen, ez a nap lesz az, amiről később úgy fogunk beszélni, hogy végleg kiléptünk abból az árnyékból, amit mi, pónik, magunk köré növesztettünk, és belépünk egy újkori Equestriába, ami méltó lesz arra a csodálatos világra, ahol egykoron Celestia, Luna, Cadence és Twilight Sparkle hercegnők uralkodtak. Jómagam elmondhatatlanul büszke vagyok, és megtiszteltetésnek veszem, hogy én konferálhatom fel az új világ első intézkedését, és hogy ennek helyszíne szeretett otthonom, a gyönyörű Zafír-fok. Nem is szeretném szaporítani a szót, hanem bejelenteném az első, általunk elfogadott határozatot, ami ettől a pillanattól jogerőre is emelkedik: a mai naptól kezdve én, Haven, önként lemondok a királynői titulusomról.

Mintha hangrobbanás rengette volna meg a várost, a bejelentés utáni pillanatokban elképesztő kakofónia rázta meg Zafír-fokot. A fogadtatás vegyes volt. Azok a csoportok, akik haragudtak a királynőre a repüléssel kapcsolatos hazugságok miatt,

most kitörő örömmel fogadták a bejelentést, de a jellemző reakció a meglepettség és az értetlenkedés volt. Haven mosolyogva várta meg, míg csillapodik az alapzaj, és közben váltott pár pillantást Alphabittle-lel, Phyllisszel és a lányával. Mikorra csendesedett a hangzavar, folytatta.

- A lemondásom természetesen nem csak a saját személyemre korlátozódik. A lányaim, Pipp és a most sajnálatosan jelen nem lévő Zipp szintén lemondanak a hercegnői titulusaikról. Viszont a jelenlegi veszélyhelyzet okán fontosnak tartom, hogy ne bomoljon meg se a város, se a hármas szövetségünk rendje. Ezért egy új titulus bevezetését fogadtuk el, ami mostantól kezdve nem öröklődési alapon, hanem választás során foglalható el. Mostantól kezdve jómagamat Zafír-fok helytartójaként tartom számon, és szeretném, ha így fogadna el engem ennek a gyönyörű városnak minden lakója. És ugyanez igaz Zablaerdőre, ahol Alphabittle, valamint Kanca-öbölre is, ahol Phyllis Cloverleaf lesz a helytartó az első választásokig.

Az unikornis és a földpóni széles mosollyal lépett Haven mellé, és integetésbe kezdtek. A tömeg morajlott, látszólag a póni tömeg egymással társalogva próbálják felfogni és megérteni ezt a valóban rendkívüli pillanatot. Haven helytartó folytatta.

- Equestria pónijai, talán sokaknak furcsa és váratlan lehet ez a bejelentés, de úgy gondolom, hogy ez csak az első megfelelő lépés a jó irányba. A hármas szövetségünk csak a kezdete egy álom valóra válásának, vagyis az Equestriai Birodalom újra alakulásának. Ám nem felejthetjük el a jelenlegi helyzetben, hogy kialakult egy problémás konfliktus az emberek világával, ami higgadt gondolkodást és az összetartás fontosságát kell hogy erősítse a pónik között. És még egy elengedhetetlenül fontos dologra van szükségünk: egy vezetőre. Mert mi, pónik, mindig is akkor voltunk a leghatékonyabbak és a legboldogabbak, ha volt egy vagy akár több nagyszerű uralkodónk, akikre felnézhattünk, akik megvédték minket, akiknek jótékony mágiáját minden póni magán érezhette. Bár Celestia, Luna, Cadence és Twilight hercegnők a legendáink része, úgy gondoljuk, mi, újdonsült helytartók, hogy mind a másik világgal való harcunk megoldását, mind az új Equestria megalapítását egy olyan pónira kell bízunk, akire már nagyon rég szüksége volt a világunknak: egy új hercegnőre. Mikor azt mondtam, hogy ez egy történelmi nap, akkor nem a lemondásomra, vagy a helytartói titulusom megszerzésére gondoltam. Hanem arra a csodálatos pillanatra, hogy itt, egész Equestria előtt bejeleníthetem az új uralkodónkat, a Remény Hercegnőjét, Flurry Heartot.

Letaglózó üdvözlő üdvözlés tört ki a város minden pontján, miközben a díszerkély függőnye fellibbent, és kissé lámpalázasan, de kétségtelenül uralkodói pompában megjelent Equestria új hercegnője, majd miután egyenként üdvözölte az új helytartókat, méltóságteljesen, lobogó türkiz-lila sörénnyel állt a pulpitusra. A póni tömeg tombolt, sok helyről a Hercegnő vagy a Flurry Heart szavakat skandálták, néhány pegazus pedig elképesztő, spontán légi parádét kezdett, amit néhány unikornis is megspékel

egy-egy tűzijátékkal. A szinte fesztiváli hangulatot végül maga a hercegnő szakította félbe, mikor szarva felragyogott, egyből elhallgattak az ünneplők.

- Equestria lakói, szívem mélyéről köszöntelek benneteket. Őszinte leszek hozzátok, nehezen találom a szavakat, és ezer érzés kavarg bennem ebben a pillanatban is. Talán sokan tudjátok, hogy öt évet töltöttem rabságban az emberek világában, és ezalatt több száz év telt el itt, Equestriában. Nehéz szívvel gondolok az akkori barátaimra, akik mára már csak emlékek, és szinte elviselhetetlen fájdalom számomra szüleim, Cadence hercegnő és Shining Armor herceg hiánya. Egy ismeretlen Equestriába kerültem vissza, és bár van bennem bizonytalanság, és úgy érzem, hogy még nem állok készen az előttem álló feladatokra, egy valamiben biztos vagyok: a póni társadalom megérdemel egy új, jobb világot, és én minden erőmmel azon leszek, hogy ezt megteremtsem nekik, nektek. Él bennem a remény, hogy hamarosan újra velünk lehet szeretett mentorom, és törvényes uralkodónk, Twilight Sparkle is, aki jelenleg egy idegen világ idegen lényének rabságában van helyettem. Ő áldozatot hozott értem, én pedig nem nyugszom, amíg újra Equestria méltó uralkodójaként lesz köztünk a Barátság Hercegnője. Hogy ez milyen áron fog megtörténni, még nem tudhatom. Az emberi faj ravasz, erőszakos és kegyetlen is tud lenni, de emellett képesek szeretetre, megértésre és elfogadásra is. Hiszem, hogy ezt a konfliktust le tudjuk zárni anélkül, hogy bármelyik oldal veszteségeket szenvedne el. Ehhez szükség van mindkét oldalon az összefogásra, a diplomáciára, és a legfontosabbra, a nyitottságra a barátság felé. Star Swirl, a legendás mágus arra tanította Celestia és Luna hercegnőket, hogy egy jó uralkodó ellenezze a háborút, de mindig álljon készen rá. Engem is ez a gondolat vezérel. Remélem, hogy hamarosan ugyanezen a pulpituson tudom bejelenteni a békét az emberi világgal, és egy újabb lépést egy fényes jövőjű Equestria felé. Végezetül, hogy én se maradjak ki a történelmi bejelentések soráról, nem feledkezhetem meg a hagyományról, hogy egy hercegnő mindig gondoskodott a következő generációról, és tanítványává fogadja azt a személyt, akiben megtestesítve látja ennek a csodálatos világnak a jövőjét. Mérföldetelen szerencsém van, hogy egy olyan valakit jelenthetek be, mint a leendő tanítványom és a következő hercegnő, aki a legtöbbet tett azért, hogy most itt lehetek, és hogy Equestria egy csodás új kor előtt áll. Mindenpóni, hadd mutassam be a Béke Hercegnőjét, Sunny Starscoutot.

Nehéz lenne fokozni az így is fesztiváli hangulatot. Sunnyt jól ismerték már a szövetséges városokban, így szinte nem volt olyan póni, aki nem fogadta kitörő örömmel a bejelentést. Az újdonsült hercegnő borzalmas lámpalázzal lépett ki az erkélyre, hogy aztán barátja, Pipp azonnal letámadja egy hatalmas öleléssel. Alig tudott kibontakozni, és miközben Haven, Alphabittle és Phyllis büszkén nézték, ahogy fellépdél Flurry Heart mellé a pulpitusra, Zafir-fok pónijai leírhatatlan üdvözlőgásba törtek ki.

- Úgy sejtem, szeretnek téged - mondta a Remény Hercegnője egy kacsintással kísérvé.
- Flurry Heart hercegnő, én nem is tudom... - Sunny bizonytalan félmosollyal integetett a tömeg felé. - Én mindig is csak egy földpóninak tartottam magam, aki csak barátkozni szeretett volna...
- Időnként ennyi is elég, hogy változtass a világon. Szeretnél mondani pár szót?
- Nem is tudom... Én egy kicsit...
- Énekelhetsz is, ha gondolod - szólt oda Pipp lelkesen. - Segítek szívesen.
- Nem lenne jó ötlet...
- ITT VANNAK! ITT VANNAK! ZIPP IS ITT VAN! - a kiáltás szinte késként vágott bele a társaságba. A kamera a hirtelen beállító, kifulladt Izzyre fókuszált, aki talán ebben a pillanatban jött rá, hogy egész Equestria őt nézi értetlenül ebben a pillanatban. Haven döbbsent arccal lépett a meglepett unikornishoz.
- Mit mondtál, Izzy?
- Zipp! Átjött az átjárón, két emberrel - mondta az unikornis feltörő lámpalázzal. - Gondoltam szólok.

Flurry Heart és Sunny összenéztek, előbbi kitárta szárnyait, és felvillantotta a szarvát, mire a két hercegnő elteleportált az erkélyről. A három helytartó és Pipp vágtni kezdett a palota belseje felé. A városban minden elcsendesült, a pónik tömege értetlenkedve nézte végig a bejelentés sorozat hirtelen megszakítását. Izzy kifújta magát, majd derűsen körbenézett - mikor rájött, hogy mivel egyedül maradt az erkélyen, minden kamera őt veszi. Egy mikrofon szépen-lassan leereszkedett az unikornis elé.

- Hello, mindenpóni - mondta zavartan, szavai pedig visszhangoztak a Zafír-fokot megülő mélységes csendben. - Szép napunk van, nem? Szééép, történelmi nap. Öhm... Nos... Ismeritek a viccet, hogy az unikornis, a sárkány és a jakk bemennek a kocsmába? Na? Valaki? Senki? Hát én sem...

Zipp legszívesebben repült volna egy kört örömeiben, mikor végre régi ismerősként üdvözölhette a hófehér szőrrel borított pónitestét. Patái végre újra fixen rögzültek a négy lábához, azonnal érezte a magabiztos pozíciót, ahogy a földön állt az elbillenés kockázata nélkül, látása és hallása egyből kiélesedett, a tollal borított szárnyai és dús szőrzetű farka pedig külön végtagként funkcionáltak. Egyedül a kórházban a fejére tekert kötés maradt meg a dimenzióugrás után. Az emberi testnek ugyan kétségtelenül megannyi hasznos funkciója van, de a pónitest kényelme és letisztultsága hamar feledtette ezt Zippel. A két ember eközben ijedt nyögéssel terült el a padlón mellette. A pegazus nagy ívben kikerülte Torrest, és Tabithához lépett.

- Jól van, doktornő? - kérdezte aggódva.
A nő fújtatott egy párat, mielőtt válaszolt.

- Ez az utazás... Szentséges isten... Mintha millió apró darabra estem volna szét - Tabitha felnézett, és hatalmasra tárgult szemmel nézett a pegazusra. - Istenem, Zipp. De gyönyörű vagy.

- Ugyan, itt Equestriában max átlagos vagyok - háritotta el a dicséretet, miközben patájával felsegítette a doktornőt. - Csak tudnám, hol vagyunk. Ez az egyik cella talán...?

- ZIPP!!!

A pegazus a hang felé fordult, és szíve megdobbant az örömtől, mikor rég látott barátját, Izzyt vette észre a cellát a folyosótól elválasztó erőrácsok mögött. Az unikornis kanca ugrálni kezdett örömeiben, és patáját a rácsokat vezérlő panelre helyezte nagy lelkesen - pechére úgy tűnik, nem kapott jogosultságot annak használatára.

- Olyan boldog vagyok, olyan boldog vagyok hogy látlak Zipp! Jaj, miért nem működsz, nyílj már ki te buta rács, nyílj már ki!!!

- Izzy, Izzy, én is örülök, de kérlek, szólj anyának, hogy jöjjön ide - mondta neki Zipp, miközben a boldogságtól saját magát is alig tudta féken tartani.

- Megyek, megyek, indulok, repülök - vagyis nem repülök, nem vagyok pegazus, de mindenképp sietek, mindjárt jövök, idehozok mindenkit, nem menj sehová! - és Izzy elvágtázott.

Zipp megkönnyebbülve fordult meg, de egy pillanat alatt elszállt a jókedve, mikor látta, hogy Torres alighanem felvette telefonjára az egészet. Tabitha is rosszállóan nézett az FBI ügynökre.

- Nem gondolja, hogy erre engedélyt kellett volna kérnie? - kérdezte a doktornő szigorúan.

Torres bűnbánóan állította le a felvételt.

- Ne haragudjatok, de valóra vált a gyermekkori álmom, itt lehetek Equestriában, ahol ilyen csodálatos, gyönyörű pónik élnek... Olyan ez mint egy álom...

- Valahogy nem tudok osztozni a lelkesedésén, miközben pórázon tart, amin egy sokkoló is van - morogta Zipp.

Torres felsóhajtott.

- Sajnálom, a szolgálat attól még szolgálat. De azért egy selfie belefér? - kérdezte reménykedve. Zipp dohogva fordult a folyosó felé.

- Szerintem szerezzen magának egy barátnőt inkább - jegyezte meg cinikusan Tabitha. Válaszul a férfi felmutatta a jobb kezén lévő gyűrűt.

- Már szereztem - mondta derűsen. - A nyárra tervezzük az esküvőt. Egy Én kicsi pónim témájú találkozón ismertem meg, és tudtam, hogy ő életem szerelme.

- Én kicsi agyvérzésem... - dohogott Zipp a szemét forgatva.

Tabitha a pegazushoz fordult.

- Szerinted Hitch milyen ellátást kapott? Hiszen már több mint egy napja történt a sebesülése, nem?

- Sajnos nem tudhatom - válaszolt Zipp. - Látva azt a kórházat az emberek világában, azt kell mondanom, hogy a pónik egészségügyi helyzete messze el van maradva a földitől. Mondjuk ritkán vagyunk betegek, a sérüléseket meg a pónidoktorok el tudják látni, de olyan sérülést még biztos nem láttak Equestriában. Viszont Izzy jókedvű volt, ez pedig azt jelenti, hogy Hitch még él...

- Meg fogom gyógyítani őt, Zipp. Megígérem - mondta Tabitha komoly arccal. Zipp bólintott, miközben egy könnycsepp gyűlt a szeme sarkában.

- Köszönöm.

Ebben a pillanatban egy furcsa hanghatás kíséretében a semmiből előtűnt a rács túloldalán Flurry Heart és Sunny.

- Zipp! De jó hogy látlak! - kiáltott fel Sunny boldogan. - Jól vagy, nem súlyos a sérülésed? Gyere ki, Pipp és az édesanyád már nagyon szeretnének látni...

- Várj Sunny! - szólalt meg Zipp, miközben Torres ügynök mellé lépett, láthatóvá téve a kezében tartott pórászerűséget. Flurry Heart komor arccal előrelépett.

- Maga is az FBI-tól van? - kérdezte higgadtan.

- Igen - válaszolt az ügynök. - Joaquin Torres vagyok, a dallasi központból, Baxter ügynök megbízásából vagyok itt, hogy tárgyaljunk Zipp Storm hercegnő átadásáról. Ezenkívül velünk tartott Dr. Tabitha Holden, aki Megan Williams külön kérésére érkezett.

Flurry Heart a patáját az elválasztó erőrács paneljére helyezte, mire az egyből eltűnt.

- Sunny, kérlek, kísérd el a doktornőt a kórterembe - mondta, majd Tabithához fordult.

- Kérem, tegyen meg mindent, ami lehetséges, hogy az a póni életben maradjon.

- Megteszek mindent, ami tőlem telik - mondta a doktornő.

- Sunny, Daniel túl van az életveszélyen, rendbe fog jönni - szólt oda Zipp a barátjának.

Az újdonsült hercegnő szeme felragyogott a megkönnyebbüléstől.

- Jaj de jó, köszönöm Zipp - majd gyorsan beszaladt a cellába, és átölelte barátját.

Ezután bizonytalanul az őt pórázon tartó Torresre nézett. - De... rendben leszel?

A pegazus bólintott.

- Miattam ne aggódj. Csak kérlek, mentsétek meg Hitchet. És szólj Megannak is Danielről.

Sunny bólintott, majd intett Tabithának, és együtt elindultak a kórterem felé.

Flurry Heart újra ráhelyezte a patáját a panelre, mire az elválasztó erőrácsok ismét felragyogtak.

- Tisztázzunk valamit, ügynök - fordult Torreshez. - Zipp Storm, Zafir-fok helytartójának a lánya az FBI túsza?

- Ilyen kifejezést nem alkalmazunk a testületnél, hercegnő. A Woolworth Vállalat biztosítani akarja az equestriai mágia további alkalmazását, és mivel ez érinti a belbiztonságot, ezért jelenleg az FBI jár el az Egyesült Államok és Equestria közötti konfliktus megoldásában.

- Egy pillanat, hercegnő. Hogy érted azt, hogy a helytartó lánya vagyok? - kérdezte Zipp meglepetten.

- Történt pár változás nemrégiben - mondta Flurry Heart türelmesen. - Édesanyád, valamint Zablaerdő és Kanca-öböl két vezetője felkértek engem, hogy legyek Equestria uralkodója, mint a Remény Hercegnője. Emellett a hármasszövetség városait mostantól egységesen helytartók fogják vezetni. Édesanyád nem sokkal ezelőtt személyesen mondott le a titulusról, és vette át a helytartói tisztséget. Remélem, nem bánod, hogy ezzel te is elvesztetted a hercegnői rangot.

Zipp elnevette magát.

- Flurry Heart hercegnő, ez konkrétan a legjobb hír azóta, mióta megtudtuk, hogy te életben vagy. Sose akartam hercegnő lenni, ez pedig azt jelenti, hogy végre tényleg az lehetek, aki lenni akarok.

- Ha nem bánod, kislányom, számomra azért mindig is az én hercegnőm maradsz. Zipp szíve megdobbant, mikor édesanyja megjelent a folyosón. Haven kérdés nélkül eltűntette az erőrácsokat, majd szó nélkül odalépett a lányához, és olyan melegen ölelte át, ahogy csak egy anya képes átölelni az lányát.

- Egy nap nagyon-nagyon-nagyon le foglak szidni, amiért képes voltál engedély nélkül elhagyni Equestriát - mondta Haven kedvesen, miközben a lánya pocáját simogatta a patájával. - De ez nem az a nap - ekkor vette észre a szíjat Zipp nyakán, és hogy azt az ember tartja a kezében a lánya mögött. - Azonnal engedje el a lányomat, vagy mehet Woolworth mellé a silányabb cellába.

Torres az ajkába harapott, majd finoman megfeszítette Zipp pórázát.

- Kérem, öhm... helytartó asszony, nem tehetem, megbízásom van, és parancsot kaptam, hogy addig nem adhatom át Zipp Stormot, amíg Equestria nem hajtja végre az Amerikai Egyesült Államok követelését.

- Még hogy követelés! Nekem elegendő van ebből az arcátlanságból - az eddig kint várakozó Alphabittle berontott a cellába, és a felragyogó szarvát az FBI ügynökre szegezte. Torres ugyan meghökkent a nagy termetű csődör megjelenésekor, de közben villámgyorsan fegyvert rántott, és az unikornisra célzott vele, miközben felmutatta a Zipp pórázán lévő ösztöke nyomógombját.

- Kérem, nem akarok megsebesíteni senkit, főleg nem pónikat - mondta az ügynök határozottan. - Én csak biztosítani akarom, hogy Zipp Storm át tudja adni az üzenetét, és fel tudja vázolni a követeléseinket. Amennyiben ezt végrehajtják, elengedjük őt.

- Jobbat tudok, nagyokos. Engedd el Zippet, és takarodj vissza oda ahonnan jöttél - morogta Alphabittle fenyegetően.

- Csak engedje el őt, kérem - könyörgött Haven. - Twilight már maguknál van, legyen ez elég. A lányom nem tehet semmiről.

- Anya, kérlek, találunk kell egy megoldást...

- Zipp, ha jelzek, fuss!

- Ne kényszerítsen!

- ELÉG EBBŐL!!!

Flurry Heart olyan mennydörgő hanghordozással szakította félbe a konfliktust, hogy egyszerre mindenki ijedten a hercegnő felé fordult. A szavak pár másodpercig még visszhangoztak a falak között.

- Haven, Alphabittle, hagyjátok el a cellát - utasította a helytartókat Flurry Heart.

- De hercegnő, a lányom...

- Megértem az érzéseidet, Haven, de tudtommal nem olyan rég egyöntetűen választottatok meg az új uralkodótoknak. Akkor most tegyél is úgy, mintha tényleg az lennék, és engedelmeskedj a parancsomnak.

Haven lesütötte a szemét, még egyszer átölelte a lányát, majd Alphabittle-lel együtt elhagyta a cellát. Flurry Heart patájával újra lezárta a helyiséget, mire Torres is elrakta a lőfegyverét. Zipp remegve szedte össze a papírokat, amiket még Crawford ezredes adott át neki a túloldalon, majd odalépett az erőrácsokhoz, miközben a túloldalon Flurry Heart, Haven, Alphabittle és Phyllis Cloverleaf néma csendben várták, hogy Zipp beszélni kezdjen. A pegazus felsóhajtott, átcsúsztatta a dokumentumokat, majd elkezdte előadni az Amerikai Egyesült Államok követeléseit.

Megan tudta, hogy az ereje vége felé közelít. Sőt, már rég összeesett volna, de az éjszakai felügyeletet az az Alphabittle vállalta, akiről amellet, hogy kiderült, hogy Misty apja, azt is megtudta, hogy nagyon jól ismeri a különböző teákat és serkentő italokat. Ez pedig Megannak szinte létfontosságú volt, mikor az éjszaka közepén kis híján álló helyzetben elaludt. Az Alphabittle által készített különleges tea néhány órára szinte kirobbanó hatást váltott ki Meganból, így az éjszaka hátralévő részére képes volt teljes odafigyeléssel állandósítani Hitch állapotát, emellett pedig hasznos beszélgetést folytatott az idősebb unikorniscsőddörrel, aki sok hasznos információval látta el Equestria jelenlegi állapotáról. A problémák reggel kezdődtek, mikor a tea hatása lassan elenyészett. Bár Alphabittle felajánlotta, hogy csinál még egy adaggal, Megan tartott tőle, hogy addiktív hatást vált ki belőle egy idegen világ valószínűsíthetően varázstartalmú itala, ezt pedig kockázatosnak ítélte meg. Az idősebb csődör egy reggeli megbeszélésre volt hivatalos, Megan támogatását pedig Misty vette át. A bongyor sörényű unikornis, akit a nő Fluttershyra emlékeztetett, aggódó pillantásokat vetett a bizonytalanul álló Meganra, aki csak arra kérte a pónit, hogy tartsa szóval, ameddig csak képes.

- Szóval Opaline áll ennek az egésznek a hátterében... Ő szította egymás ellen a pónifajtákat, ő teleportálta a Földre Flurry Heartot, miatta kellett Twilightnak elzárnia a varázslatot... - Megan megrázta a fejét, majd megismételte jó alaposan. - Tudod, számomra nagyon nehezen értelmezhető az, hogy léteznek rossz szándékú, gonosz pónik. Amikor én voltam Equestriában, akkor mindegyikük tiszta szívú, ártatlan lény volt...

- És az a legrosszabb, hogy sokáig hittem neki - mondta Misty szomorúan. - Elvesztem, nem volt célom, nem volt emlékem, nem volt szépségjegye... Ő célt és értelmet adott a létezésemnek, de csak eszköz voltam a szemében. Én anyaként gondoltam rá, de ő sose szeretett. Persze mást se, saját magán kívül. Opaline tényleg gonosz póni. Kár, hogy ezt nagyon későn ismertem fel...

- Ha valaki magányos, bármit megtesz, hogy ezen változtasson - mondta Megan. - Ha jól sejtem, ti, pónik sokkal inkább vagytok társaságfüggők, mint mi, emberek. Szóval ne ostorozd magad emiatt. Nálad erősebbek is csapdába estek, mikor kiutat kerestek a magányból.

Megan hirtelen megingott, és nagyon erősen meg kellett kapaszkodnia, hogy ne essen el. Misty ijedten lépett a nő mellé, miközben igyekezett folyamatosan fenntartani a kettőjük között lévő kapcsolatot.

- Jól vagy? - kérdezte az unikornis. - Bírod még?

Megan felsóhajtott.

- Úgy érzem, mintha ólomsúlyokat raktak volna a fejemre és a szememre - mondta. - Egyre nehezebb. Nem akarlak megijeszteni, Misty, de nem fogom ezt már sokáig bírni. Csak ne szakadna meg a szívem Hitchért - Megan elsírta magát, miközben az eszméletlen csődör sörényét simogatta.

- Tudok bármiben segíteni? - kérdezte a szintén a sírás határán egyensúlyozó Misty.

- Csak beszélj hozzám, kedvesem.

Misty épp belekezdett volna egy történetbe, mikor kinyílt az ajtó, és bevágatott Sunny, mögötte pedig - végre - Tabitha Holden is megjelent, nyomában Izzyvel és Pippel.

- Megan! - kiáltott fel a doktornő, és átölelte a kétségbeesés után ezúttal a megkönnyebbüléstől síró nőt, majd az eszméletlen Hitch felé fordult. Felemelte a sebhelyéről a nyomóköteget. - Nyílt seb, mégis alig vérzik. Megan, mit csináltál vele?

- Lelassítottam a vérkeringését, a testét pedig mélyálomban tartom.

Tabitha értetlenül nézett Meganra.

- De... hogyan?

- Varázslattal - válaszolt a nő helyett Sunny. - Bár ezt a mágiát még mi, pónik se ismerjük, és nem tudjuk használni. Ha Megan nem lenne, Hitch már...

- Jól van, jól van - csitította le Tabitha az aggódó pónit. - Figyeljete rám. Tudom, hogy ő a barátotok, én is találkoztam vele, a Földön. Most viszont meg kell mentenünk az életét, ahhoz pedig hideg fej és erős szív kell, és ideiglenesen félre kell tennünk az érzéseket. Megan, tudsz majd segíteni a műtét alatt?

- Igyekszem - válaszolta a nő, de Tabitha egyből látta, hogy nincs jó passzban.

- Kifáradtál? - kérdezte.

- Bírni fogom - válaszolta Megan nem túl meggyőzően.

- Nem, nem fogod. Látom rajtad. Nem bízhatok benned, amikor ennyire fáradt vagy.

- Nem engedhetem, hogy egyedül csináld.

- Én majd segíteni fogok - lépett előre Sunny elszántan. - Mindent megteszek, amire utasít.

- Én is! - kiáltott fel egyszerre Izzy és Misty.

Tabitha felsóhajtott, ahogy a pónikra nézett.

- Drágáim, most az fog történni, hogy felvágom a barátotokat - magyarázta kíméletlenül. - Vér lesz, mocsok lesz, és a belső szervei között kell ügyködnöm. Ez nem olyan, amit a ti szemeteknek látnia kell.

Sunny néhány pillanatig maga elé meredt, majd összenézett a barátaival, és egyszerre bólintottak.

- Ideje, hogy felnőjünk - mondta Sunny. - Egy barát mellett akkor is kitartunk, ha közben patáig kell a vérében gázolnunk. Ő is megtenné értünk.

- Rendben - bólintott Tabitha. - Akkor kezdjük azzal, hogy valamelyikőtök nagyon óvatosan felemeli Hitchet, hogy megnézzem, hol ment ki a testéből a lövedék.

- Tabitha, nincs kivezető nyílás - magyarázta Megan, miközben már alig tartotta magát. - A lövedék még benne van...

A doktornő ijedten nézett rá.

- Az... az baj - mondta kiszáradt szájjal.

- Mi a baj? - kérdezte Misty rémülten.

- Tudnom kell, hogy hol a lövedék Hitch testében - magyarázta Tabitha. - Nem turkálhatok csak úgy a testében, keresve az idegen tárgyat, mert azzal csak még nagyobb károkat okozok. Vissza kell vinnünk a Földre.

- Azt nem fogja kibírni - mondta Megan őszintén.

Tabitha kétségbeesetten nézett körbe a kórteremben.

- Ha jól sejtem, itt Equestriában nincs röntgenkészülék.

- Mi az a röntgen? - kérdezte Sunny.

- Olyan készülék, amivel keresztül nézhetünk valamilyen tárgyon, vagy testen, és azzal képet kaphatunk egy test belső szerkezetéről.

A három varázserővel rendelkező póni tanácsalanul nézett össze, ellenben az eddig a háttérben aggódó Pipp hirtelen felderült.

- A vizor! Zipp vizorja! - kiáltott fel lelkesen.

Sunny azonnal kapcsolt.

- Igazad van. Az biztosan képes keresztül látni egy póni testén. Tudod, hol van?

- Persze. Azonnal hozom - Pipp elvágtatott. Amíg vissza nem ért, Tabitha egy asztalra kipakolta az orvosi készleteit és a műtéthez szükséges eszközöket, Hitch fekhelyét pedig pontosan a szoba közepére, minden irányból jól megközelíthetően helyezte. Egy állólámpát némi pónivarázs segítségével pont az ágy fölé helyeztette, így tökéletesen megvilágítva Hitch testét. Ezután odafordult Meganhoz.

- Rendben. Szüntesd meg ezt a hókuszpókuszt.

Megan nagyot sóhajtott, majd kezét elernyedte, mire a szalagok visszahúzódtak a nő nyakán lévő medálba. Hitch teste egyből megremegett, és a vér szivárogni kezdett a sebhelyéből. Ezalatt Tabitha egy injekciós tűt szúrt az eszméletlen póni vénájába.

- Flunixin adok neki, ez elég erős fájdalomcsillapító lesz neki - mondta, majd Meganhoz fordult. - Ha rám hallgatsz, menj el pihenni.

A nő megdörzsölte kivörösödött szemeit.

- Megmented? - kérdezte.

- Tudod, hogy mindent megteszek - válaszolta Tabitha.

Ekkor tért vissza Pipp, fején egy furcsa, félig álarc, félig sisak szerű, meglepően futurisztikus kinézetű tárggyal.

- Bekapcsoltam, működik - mondta a pegazus, miközben átadta a vizort Tabithának. - Nem akarok gyávának tűnni, de nem hiszem, hogy sokat segítetek Hitchnek, ha itt téblábolok.

- Semmi gond - mondta Tabitha, miközben érdeklődve forgatta kezében az eszközt, majd óvatosan a fejére helyezte. - Whoa, ez nem semmi. Méghogy elmaradott a póni technológia... Meg is van a lövedék! Szerencsére nem fűródott mélyre.

Sunny Pipphez fordult.

- Kérlek, vidd el Megant egy félreeső szobába, had pihenje ki magát - mondta, majd átölelte barátját.

- Rendben - mondta Pipp. - Mentsétek meg őt!

- Meg fogjuk. Megmondtam korábban, hogy mindenki jól lesz, és újra együtt leszünk. Mi, Zipp, Hitch... és Daniel is.

Megan felkapta a fejét.

- Danny...

- Jól van - mondta Sunny, miközben kicsordult a könnye. - Zipp mondta. Túl van az életveszélyen, meg fog gyógyulni.

Megan bólintott, és hálásan átölelte a pónit. Pipp odalépett az eszméletlen Hitchhez, és egy puszit nyomott a homlokára.

- Ezt a nővérem küldi, kedves sógorom. Legyél erős - Pipp felsóhajtott, majd Meganhoz fordult. - Menjünk.

Tabitha rámosolygott a pegazusra, majd szájmaszkokat vett elő. Megan még utoljára végigsimított Hitch sörényén, majd Pippel elhagyták a kórtermet. Alig egy saroknyira a pegazus kinyitott egy szobaajtót.

- Ez amolyan vendégszoba - magyarázta Megannak. - Vagyis mostantól a tiéd, ha neked is megfelel.

- Van benne ágy, szóval tökéletes - mondta a nő, majd úgy, ahogy volt, ruhástól befeküdt az ágyba. - Kérlek azonnal szólj, ha... - és Megan abban a pillanatban el is aludt.

Pipp elmosolyodott.

- Mindenképpen.

Sunny Starscout, a Béke frissen megválasztott hercegnője izzadságban és a könnyeiben fürödve, görcsösen hánytá tele az első eléje kerülő vécét. Remek bemutatkozás.

De a könnyei örömkönnyek voltak. A műtét nem volt könnyű, és bár Sunny magabiztosan ajánlotta fel a segítségét, minden pillanata egy tortúra volt mind neki, mind Izzynek és Mistynek. Olyan mélységeit kellett megismernie a pónitestnek, amire soha nem vágyott, és a rengeteg vér és belsőség látványa borzalmas pillanatokot okozott hármuknak. Nem volt könnyű műtét, a lövedék eltávolítása még úgy sem volt egyszerű művelet, hogy Zipp vizorjával Tabitha pontosan meg tudta határozni a helyzetét. A kiemelés nehézségei után még a sebkezelés különböző periódusai következtek, mely során tisztítani, fertőtleníteni és végül varrni kellett a lövedék által megsértett külső és belső részeket, amelyek ráadásul valamennyire deformálódtak, alighanem azért, mert Hitchet még embertestben érte a lövés, és csak utána, a dimenzióugrás során változott vissza pónivá. Misty végül nem is bírta végig a műtétet, sűrű bocsánatkérések közepette hagyta el a helyiséget. Sunny és Izzy mélyeket lélegezve, a külvilágot és a negatív gondolatokat kizárva, csak is Hitch túlélésére koncentrálni képes volt végigcsinálni, sőt, az unikornis kanca még azt is vállalta, hogy a műtét legvégén, szépségjegyét nem meghazudtolva, magabiztos és szép öltésekkel varrta össze a barátja bőrét. De miután mindennel végeztek, Sunny és Izzy is szélesebben hagyta el a műtöt, hogy aztán mindent kiadjanak magukból, ami a gyomrukba került az elmúlt huszonnégy órában. De legalább minden szempontból megkönnyebbültek. Hitch túléli.

Sunny teste egyszerre remegett a hányás okozta görcsöktől és a megkönnyebbültség okozta sírástól is. Nagy nehezen feltápáskodott, és kilépett a mosdóhoz, majd egy alapos szájoöblítés után belenézett a tükörbe. Egy végtelenül nyúzott, összeborzolt sörényű, táskás szemű, csapzott szőrű, szánalmas kinézetű póni nézett rá vissza, miközben az egyik fülén az emberi szájmaszk himbálózott.

- Te? Egy hercegnő? - kérdezte rekedten a tükörképet. - Ezt te magad se hiszed el, igaz? Szánalmas vagy. Egy nagy nulla vagy. Egy nagy határ...

- Első lecke, kedves tanítványom. Ne beszélj magadba, mert örülnek néznek.

Sunny megpördült, és ijedten vette észre a mosdó ajtajában az elnéző mosolyú Flurry Heartot. Esetlenül megpróbált hajbókolni, de csak a fejét verte be a mosdóba.

- Bo... bocsánat, hercegnő... aucs... sajnálom - Sunny egyszerre próbált meghajolni, közben meg a fejét masszírozni. Flurry Heart szarva felizzott, és egy jóleső szellőt küldött tanítványa felé, akinek rögtön kitisztultak a gondolatai, teljesen elmúlt a hányingere, és a külseje is nagyjából rendeződött.

- Húha - nézett bele Sunny a tükörbe, majd az alikornishoz fordult. - Nagyon szépen köszönöm.

- Semmiség. Elég szarul néztél ki, és nem akartam, hogy így menjél a tanácskozásra - mondta könnyedén Flurry Heart, miközben ő is a tükörhöz lépett, hogy ellenőrizze az amúgy kifogástalan külsejét.

- Hogy... hogy néztem ki?

- Eléggé szar... vagyis... - az alikornis zavartan nézett Sunnyra. - Oh, bocsánat. Úgy néz ki az öt Földön töltött év után rám ragadt valami az emberek ocsmány káromkodásai között. Azt hiszem néha túl sok volt a kábeltévé...

Flurry Heart fejcsóválva nézte a tükörképét.

- Ha apa itt lenne, kimosná a számat szappannal - mondta elszomorodva. - Más kérdés, hogy megenném a palota összes szappanát, csak hogy egy percre újra láthatnám.

- Ezzel én is így vagyok, hercegnő - mondta Sunny együttérzően.

- Figyelj, Sunny, hagyjuk ezt a hajlongást meg hercegnőzést, legalább ha kettesben vagyunk - kérte Flurry Heart. - Mindketten azok vagyunk, és mindketten elbújnánk inkább egy sötét sarokba sírni egy sort, akkor legalább egymás között ne játszunk meg magunkat. Rendben? Szóval hívj csak a nevemen, kérlek.

Sunny bólintott, majd átölelte az alikornist.

- Hitch megmenekült - mondta, miközben Flurry Heart sörényébe fúrta a fejét.

- Tudom. Az előbb voltam bent, és a doktornő elmondta. Megkért, hogy hadd maradjon egy éjszakára, hogy felügyelje Hitchet, de úgy gondolja, túl van a legrosszabbon, és meg fog gyógyulni. Elküldtem Pippet Torres ügynökhöz, aki remélhetőleg elmondja a jó hírt Twilightnak és Zippnek a túloldalon. Nagyon örülök, hogy a barátod megmenekült, mert most talán tisztább fejfel kell gondolkodnunk. Mivel te is hercegnő lettél, részt kell venned a tanácskozáson. Ha összeszedted magad, ideje is indulnunk, a helytartók már várnak minket.

Sunny bólintott, még egyszer alaposan kiöblítette a száját, majd a két hercegnő kilépett a mosdóból, és a tanácsterem felé vették az irányt.

- Mi lesz a téma az ülésen? - kérdezte Sunny menet közben.

- Torres ügynök az Egyesült Államok nevében kérvényezte egy katonai támaszpont létesítését itt, Equestriában - mondta Flurry Heart szárazon. - Csak akkor adják át Zippet, ha ez megvalósul.

- Katonai... támaszpont? - kérdezte Sunny értetlenül. - Az mit jelent?

- Hogy fegyvereseket kell beengednünk, és ők őriznék a könyvet a mi világunkban is. Rájöttek, hogy mit tervezek ellenük. Próbáltam ravasz lenni, de nehéz ravaszabb lenni az embereknél - mondta Flurry Heart, miközben szeme összehúzódott az elfojtott dühtől.

- És... mi lesz Twilighittal?

- Ő nem része az egyezségnek, ahogy az a rohadék Woolworth sem - mondta Flurry Heart indulatosan. - De már csak egy lépésre vagyunk attól, hogy az emberek

megszállják Zafir-fokot. És ha ez megtörténik, rövidesen egész Equestria az ő fennhatóságuk alá kerül. És akkor a pónik soha többé nem lesznek szabadok.

- De akkor mit kell tennünk? - kérdezte Sunny riadtan.

- Nos... erre van a tanácskozás...

Flurry Heart megállt egy kétszárnyú ajtó előtt, ahol két pegazus palotaőr állt vigyázban. A két hercegnő érkezésére mélyen meghajoltak, majd míg az egyik kinyitotta az ajtót, a másik előttük belépett a tanácsterembe.

- Flurry Heart, a Remény Hercegnője, és Sunny Starscout, a Béke Hercegnője - jelentette be, mire a nagy asztalnál ülő Haven, Alphabittle és Phyllis azonnal felálltak, és meghajoltak az érkezők előtt. Sunny pirulva lépett Kanca-öböl helytartója mellé, hogy helyet foglaljon Flurry Heart jobbján - nem is volt olyan régen, mikor Phyllis még kirugta a gyárából, mikor arról beszélt, hogy ki kellene békülni a pegazusokkal és az unikornisokkal... most ugyanezt kéne elérni az emberekkel...

Flurry Heart helyet foglalt az asztalfőn, majd bólintott az őr felé, aki kiment a teremből, és becsukta maga után az ajtót. Öten maradtak.

- Tisztelt tanács tagok, a magam részéről mellőzném a felesleges formáságokat - szólalt meg az alikornis. - Gyorsan döntést kell hoznunk. Sunny hercegnőt tájékoztattam az Egyesült Államok követeléséről, szóval nem szükséges megismételni. Amennyiben engedélyezzük a katonai támaszpont kialakítását, átadják Zipp Storm pónit.

- Ez egyszerűen felháborító - mondta Alphabittle ingerülten. - Mégis miféle arcátlanság követelőzni, miközben hercegnőket tartanak fogva, használják az equestriai mágiát és pónikat sebesítenek meg? Hercegnők, én továbbra is kitartok amellett, hogy még addig kell megtámadni őket, amíg nem számítanak rá!

- Már számítanak rá, helytartó - mondta higgadtan Flurry Heart. - Ne tedd meg azt a szivességet nekik, hogy alábecsülöd őket. Az emberek minél nagyobb veszélyben érzik magukat, annál félelmetesebbek. És nem fognak a pónik önérzetével foglalkozni, mikor ingyen energiát kapnak. Akárhogy is fogalmaznak az FBI ügynökök, Zippet jelenleg túszként tartják maguknál. És most, hogy Hitch Trailblazer túl van az életveszélyen - ami persze örömteli tény számunkra - Twilight hercegnő kénytelen lesz ellátni varázserővel az embereket, tekintettel az ígéretére.

- Twilight hercegnő nem képes segíteni onnan? - kérdezte Phyllis óvatosan.

Flurry Heart megrázta a fejét.

- Nem, saját tapasztalatból tudom, az az üvegcella tökéletesen semlegesít minden varázslatot, ami kifelé irányul. Ráadásul az equestriai varázserő sokkal gyengébben nyilvánul meg a Földön.

- Pontosan mire van szükségük az embereknek Zafir-fokon? - kérdezte Sunny.

Mielőtt Flurry Heart válaszolt volna, a vele szemben ülő Haven szó nélkül átcúsztatott egy nyilvánvalóan a Földről származó dossziét. Sunny kinyitotta, és egy vászonból készült mobil épület vázlatát látta rajta, amit rövid idő alatt össze lehet

rakni. Pár helyiségből áll csak, de arra tökéletes, hogy elrejtsek benne az átjárót nyitó könyvet, és akár fegyverrel megvédjék...

- Az emberek szerint ez egy átmeneti megoldás lenne addig, amíg az amerikai kormány legfelsőbb köreit is bevonva egy átfogó tárgyalásba kezdene a két világ között, és találnának egy megoldást arra, hogy a mi engedélyünkkel együtt használhassák az equestriai mágiát a Földön - magyarázta az alikornis.

- Ezt nem engedhetjük, hercegnő - erősködött Alhabittle. - Az unikornisok készen állnak a támadásra. Flurry Heart hercegnő, egyetlen szavad elég...

- Akkor is ilyen lelkes lennél, ha Misty lenne ott az emberek túszejtője? - kérdezte halkan Haven.

Alhabittle ingerülten fordult Zafir-fok helytartója felé.

- Haven, Misty a lányom, igen, de nem jelenti azt, hogy nem szeretem ugyanúgy a te lányaidat, vagy akár Izzyt, Hitchet vagy Sunny hercegnőt. Ott voltunk mindannyian, mikor a varázslat visszatért Equestriába, láttuk egy alikornis születését. Ez a pillanat meghatározta az életemet. A tűzbe mennék bármelyikükért, épp ezért nem engedhetem, hogy egy pökhendi idegen faj fenyegetse Equestriát. Kockázatos lenne, igen, de most még van esélyünk. Ha az emberek idejönnek, akkor már nem lesz.

- Ebben egyetértetek - szólalt meg Flurry Heart. - De azt is számba kell venni, hogy csak egyetlen esélyünk lenne. Ha elpusztítjuk a reaktormagot és a könyv földi példányát, akkor örökké megszabadulunk az emberek fenyegetésétől. Ha viszont nem sikerül... arra a háborúra nincs Equestria felkészülve.

- Hercegnő, vállalom a kockázatot - mondta Alhabittle elszántan. - Ha kell, ott maradok, és elpusztítom a könyvet, még ha ez azzal is jár, hogy nem térek vissza többé. De megteszem, Equestriáért.

- És akkor nem látom többé a lányomat se? - kérdezte Haven, miközben villámokat szórt a tekintete az unikorniscsödör felé. - Én is vállalom ezt a kockázatot?

- Haven, mindent megteszek, hogy haza juttassam Zippet, sőt akár Twilight hercegnőt is. De... de egy póni se ér fel egy világgal. Legyőztük a félelmet és a gyűlöletet, amit egymás iránt éreztünk, legyőztük Opaline-t, most le fogjuk győzni az embereket, bármi áron. Én kész vagyok áldozatot hozni a világoméért.

- Én viszont nem kérhetem ezt se tőled, se bármelyik pónitól - mondta Flurry Heart. - Ez az én hibám. Az emberek túl gyorsan átláttak a tervemen. Tudhattam volna, hogy ravaszabbnak és kiszámíthatatlanabbnak kell lennem. Nem akarok áldozatokat. Nem akarok pónikat, akik a Földön ragadnak, és nem térhetnek vissza soha többet. Nem akarok háborút.

- Ugye, nem kéred, hercegnő, hogy adjuk meg magunkat nekik? - kérdezte Alhabittle alig leplezett haraggal.

Flurry Heart felsóhajtott.

- Valóban nem kérhetem ezt sem. Öt évig voltam az emberek szolgája, nem tudnám elviselni, hogy egész Equestria azzá váljon. Ahogy az a gondolat is elviselhetetlen

számomra, hogy Twilight is ott van, és nem tudom kiszabadítani a világunk veszélyeztetése nélkül. Ha támadunk, háborút, ha behódolunk, a szabadságunkat kockáztatjuk. Mindkét esetben Equestria jövője kétségessé válik. Sajnálom, ha azt gondoltátok, hogy hercegnőként tudni fogom, mi a tökéletes megoldás erre a problémára. Csalódást kell okoznom, ahogy annak idején, mikor szintén nem hoztam jó döntést. Talán igazából Twilight végig tévedett velem kapcsolatban, és valójában sose voltam alkalmas uralkodónak.

Csend ereszkedett a tárgyalóteremre, az összes póni tanácstalanul nézett maga elé. Nagy sokára Phyllis bátortalanul megszólalt.

- Nem lehetne... nem is tudom... bár én csak egy földpóni vagyok...

- Helytartó asszony, nincs olyan, hogy csak egy földpóni - vágott közbe élesen Flurry Heart. - Épp eleget szenvedtünk a múltban a méltatlan megkülönböztetések miatt. Kanca-öböl helytartója vagy, a te szavad is ugyanannyit ér ebben a teremben. Rossz kérdés pedig nincs. Tedd fel, kérlek.

Phyllis felsóhajtott, de hálásan nézett a hercegnőre.

- Csak arra gondoltam, hogy valahogy... nem tudunk csinálni még egy ilyen könyvet, ami átjárókat nyit... esetleg egy másolatot? Az embereknek nincs varázsereje, így nem jönnek rá, nekünk viszont lenne még egy példányunk.

Flurry Heart szomorúan megingatta a fejét.

- Egy ilyen elképzelhetetlen erejű varázstárgy másolása olyan szintű tudást igényel, amivel talán még Celestia se rendelkezett. Abba se vagyok biztos, hogy egyáltalán létezik-e erő, ami képes egy ilyen szintű varázstárgy sokszorosítására. Amennyire tudom, Opaline volt az aki a legtöbb ismerettel rendelkezett a könyvről, de hát őt jelenleg bajos lenne kikérdezni erről. Ha neki sikerült is sokszorosítania, akkor alighanem jól el is rejtette. De én úgy vélem, bárki is készítette el ezt a könyvet a múltban, tett róla, hogy mindkét világnak csak egy példánya legyen belőle. Így csak egy átjárónk van nekünk is... vagyis... vagyis... - Flurry Heart megakadt, és elgondolkodva nézett maga elé. - De ő is átjutott... Korábbiáról indult, és ugyanoda érkezett... Lehetséges hogy...

A hercegnő elhallgatott, de látszólag folyamatosan gondolkodott valamin, időnként motyogott is valamit alig érthetően. Aztán egyszer csak felnézett, és pofiján elégedett mosoly terült szét.

- Megoldható. Nem lesz könnyű, de megoldható - Flurry Heart végignézett az őt értetlenkedve bámuló társaságon. - Rendben van, döntöttem. Adjuk meg az embereknek, amit akarnak. Higgyék azt, hogy nyeregben vannak, és hogy az ő kezükben van a gyeplő. Indítványozom, hogy elfogadjuk a követeléseiket, amennyiben a teljesítés után átadják Zippet. Szeretném ha szavaznátok erről.

- Esetleg... Megosztanád velünk a gondolataidat? - kérdezte Alphabittle óvatosan.

- Egyelőre még nem, szeretném kidolgozni. De bízzatok bennem. Phyllis?

- Bízok benned, hercegnő. Melletted szavazok.

- Köszönöm. Alphabittle?
 - Sajnálom, én továbbra is úgy gondolom, hogy meg kellene kockáztatnunk a támadást. Ellene szavazok.
 - Megértettem. Haven?
 - Nekem a lányom a legfontosabb. Vissza akarom kapni, még ha ez önzés is. Melletted szavazok, hercegnő.
 - Köszönöm. Sunny?
- Sunny kutatóan nézte Flurry Heart arcát, végül bólintott.
- Bízom benned. Melletted szavazok.
 - Köszönöm. A döntést közlöm az Egyesült Államok követével. Haven, kérlek segíts megfelelő helyszínt találni a támaszpont számára. Alphabittle, az unikornisoknak legyen egy állandó őrhelye közvetlen közel az emberekhez. Sunny, kérlek gyere velem.
- Flurry Heart gyors iramban elhagyta a tárgyalótermet, mögötte a szinte vágózó Sunnyval.
- Sunny, ha jól tudom, van egy repülő szerkezetetek, amivel már korábban is nagy távolságokat tudtatok együtt megtenni.
 - Igen - válaszolta Sunny. - Van valami terved vele?
- Flurry Heart a kis tanítványára mosolygott.
- Van bizony. Össze kell állítani egy csapatot. Utazunk egyet.
 - Hová?
 - Ponyville-be.